

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Kfv.V.35.268/2014/6.szám

A Kúria a dr. Majer M. Balázs ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Tarján Fruzsina jogtanácsos által képviselt Nemzeti Adó- és Vámhivatal Közép-magyarországi Regionális Vám- és Pénzügyőri Főigazgatósága alperes ellen vámügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében a Győri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2014. január 14. napján kelt 13.K.27.070/2013/6. számú ítélete ellen az alperes által 7. sorszám alatt előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán eljárva - nyilvános tárgyaláson - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Kúria a Győri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 13.K.27.070/2013/6. számú ítéletének vámbiztosíték utáni kamatra vonatkozó részét hatályon kívül helyezi és e körben a keresetet elutasítja, ezt meghaladóan az ítéletet - részben eltérő indokolással- hatályában fenntartja.

Az elsőfokú és felülvizsgálati eljárás során felmerült költségeiket a felek maguk viselik.

A kereseti és felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

I n d o k o l á s:

Az első fokú hatóság a 2012. szeptember 24. napján kelt határozattal elutasította a felperes kérelmét, amely 4.078.170 Ft (vámbiztosíték) és az 1.020.000 Ft (raktárdíj) összege utáni kamat megfizetésére irányult.

Az alperes a 2012. december 14. napján kelt határozatban a határozatot helybenhagyta. Érdemi döntését a Községi Vámkódex létrehozásáról szóló 2913/92/EGK tanácsi rendelet (a továbbiakban: Vámkódex), a Vámkódex végrehajtásáról szóló 2454/93/EGK bizottsági rendelet (a továbbiakban: Vhr.), a községi jog végrehajtásáról szóló 2003. évi CXXVI. törvény (a továbbiakban: Vtv.) és a

közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) rendelkezéseire alapította. Határozatának indokolása szerint, ha a biztosíték készpénzletét, akkor a vámhatóság nem köteles az összeg után kamatfizetésre. A felperes által hivatkozott Vámkódex 232. cikk, és 236. cikk (1) bekezdése a vámbiztosíték visszautalása szempontjából irreleváns. A felperes a raktárdíjjal kapcsolatos határozat ellen nem nyújtott be fellebbezést, e határozat kapcsán jogszabálysértés megállapítására sem került sor, ezért visszafizetési igénye sem keletkezett. Az összegek visszautalására egyébként 30 napon belül került sor. A felperes továbbá a nem közösségi vámjogi státusszal rendelkező személygépkocsi ellenőrzésekor nem rendelkezett a jogszerű használat igazolásához szükséges dokumentumokkal, ezeket a jegyzőkönyv felvételekor sem tudta bemutatni, ezért az első fokú hatóság jogszerűen és megalapozottan intézkedett a közvetlen vámfelügyelet alá vétel elrendeléséről. A személygépkocsi behozatali vámok alóli teljes mentességgel történő ideiglenes behozatalba vételét a felperes kezdeményezte, ezért a tényállás tisztázási kötelezettség nem a hatóságot, hanem a felperest terhelte. A hatóság terhére mulasztás, jogszabálysértés nem állapítható meg, ezért a kamat iránti kérelem elutasítása megalapozott és jogszerű döntés.

A felperes keresetében az alperes határozatának hatályon kívül helyezését, vagy megváltoztatását és az alperes új eljárásra kötelezését kérte azzal, hogy az alperes köteles a vámbiztosíték, illetve a raktárdíj után 2010. június 10-től 2012. március 29-ig, illetve 2010. június 10-től 2012. június 26. napjáig járó kamat megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét alaposnak találta ezért az alperes határozatát hatályon kívül helyezte, az alperest új eljárásra kötelezte. Jogi álláspontja a következő volt:

A személygépkocsi ellenőrzésével kapcsolatos eljárás hivatalból indult. A vámbiztosíték célja, hogy az eljárás során megállapításra kerülő vámteher és egyéb fizetési kötelezettség fedezete rendelkezésre álljon. Jelen ügyben azonban a vámterhet, vámigazgatási bírságot, raktárdíjat megállapító döntések jogszerűtlenség miatt megsemmisítésre kerültek, és az ezt követő új eljárásban sem lehetett a tényállást tisztázni, ezért az eljárás megszüntetésre került. A hatóság a felszabadított vámbiztosíték visszautalásáról csak a felperes kérelme alapján intézkedett. A helyes eljárás azonban nem ez, hanem az lett volna, ha az eljárás megszüntetésével egyidejűleg a Vámkódex 236. cikk (2) bekezdésének harmadik francia bekezdése alapján rendelkezik a visszafizetésről. Mivel a hatóság nem így járt el a Vámtörvény 59. § (4) bekezdésében írt kamatfizetési kötelezettsége a 4.078.170 Ft-ra fennáll. A Vhr. 858. cikke csak akkor lett volna alkalmazható, ha hivatalból lefolytatott eljárás eredményeként vámteher fizetési

kötelezettséget előíró határozat meghozatala nélkül zárult volna le az eljárás. A raktárdíj összege utáni kamatfizetéssel kapcsolatos kereset esetében is az állapítható meg, hogy a Vtv. 59. § (2) - (4) bekezdése, és a Vámkódex 236. cikk (2) bekezdése alkalmazandó. Az alperes a határozatában utasította ugyan a raktárdíj visszafizetésére az elsőfokú hatóságot, de az iratok között lévő levélből az állapítható meg, hogy ennek megküldésére csak 2012. május 24-én került sor, így a visszautalás kifizetésének időpontjára figyelemmel ugyancsak fennáll az alperes kamatfizetési kötelezettsége, ezért az új eljárás során köteles ennek összegét és mértékét megállapítva új érdemi döntést hozni.

A jogerős ítélet ellen az alperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, kérte hatályon kívül helyezését, a felperes keresetének elutasítását, másodlagosan az elsőfokú bíróság kötelezését új eljárásra, új határozat hozatalára. Azzal érvelt, hogy a jogerős ítélet nem felel meg a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 339. § (1) bekezdésében, a Vámkódex 236. cikkében, a Vhr. 858. cikkében, Vtv. 57.-59.§-aiban, a Ket. 50. §-ában foglaltaknak, az ítéleti tényállás hiányos, ellentmondásos, iratellenes. Hangsúlyozta, hogy a vám, áfa, vámigazgatási bírság, raktárdíj visszautalására az elrendeléstől számított 30 napon belül sor került, ezért nincs kamatfizetési kötelezettsége. Eljárásának jogszerűségét alátámasztja az is, hogy az összegek ideiglenes biztosítási intézkedés keretében kerültek visszatartásra, amelyre jogszabály által biztosított lehetősége volt, ezért kamatfizetési kötelezettsége e miatt sem keletkezhett.

A felperes ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérte. Érvelése szerint a közigazgatási eljárás nem felelt meg a Ket. 1.§ (2) bekezdésében, 4.§ (1) bekezdésében foglaltaknak, és az alperes alaptalanul hivatkozik arra, hogy a tényállás tisztázatlansága miatt kellett megszüntetnie az eljárást, mivel már az ellenőrzés napján rendelkezésére állt minden bizonyíték. A Vhr. 858. cikke nem alkalmazható, mert a vámbiztosíték jogalap nélkül volt a hatóság számláján. Nem született olyan döntés, amely a végzést felülírta volna, ezért az első fokú bíróság ítélete megfelel a Vtv. 59.§-ában foglaltaknak.

A felülvizsgálati kérelem részben, az alábbiak szerint alapos:

A Kúria a Pp. 275.§-a szerint eljárva, a felülvizsgálati kérelem által vitatott körben, a rendelkezésére álló iratok alapján (pontosítva és kiegészítve a jogerős ítéleti tényállást) a következőket állapította meg:

A hatóság járőrei 2010. április 19-én ellenőrizték a felperes által vezetett, harmadik ország hatósági jelzése alá tartozó

személygépkocsit. A felperes az ellenőrzéskor nem tudta igazolni a személygépkocsi vámjogi sorsát, ezért a hatóság 2010. április 19-én kelt határozatában elrendelte a személygépkocsi közvetlen vámfelügyelet alá vételét.

Az elsőfokú hatóság a 2010. június 9. napján kelt határozataiban, személygépkocsi jogellenes bejuttatása miatt, kötelezte a felperest 725.008 Ft vám, 1.993.772 Ft általános forgalmi adó, 1.359.390 Ft vámigazgatási bírság, azaz összesen 4.078.170 Ft megfizetésére.

Az első fokú hatóság a 2010. június 10. napján kelt határozatában megszüntette a személygépkocsi közvetlen vámfelügyeletét, mert a felperes megfizette a határozatokban kiszabott összeget. Az első fokú hatóság, az ugyancsak 2010. június 10-én kelt határozatában, a személygépkocsi raktározása után (2010. április 19-től 2010. június 10-ig tartó időszakra) 1.020.000 Ft raktárdíjat állapított meg. Az alperes a 2010. augusztus 6. napján kelt határozataiban helybenhagyta a elsőfokú határozatokat.

A felperes az alperes határozatai ellen bírósági felülvizsgálatot kezdeményezett. Az alperes a keresettel támadott határozatokat a 2010. november 26-án kelt végzésében megsemmisítette és az elsőfokú hatóságot új eljárás lefolytatására utasította, ezért a bíróság a pert megszüntette.

Az elsőfokú hatóság a 2010. december 14-én kelt végzésével az új eljárást a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 32. § (1) bekezdése alapján felfüggesztette. A 2010. december 28-án kelt végzésében elrendelte a korábban befizetett 4.078.170 Ft vámletét visszatartását az ügy érdemében való döntés meghozataláig. Az alperes az eljárást felfüggesztő végzés ellen benyújtott fellebbezést a döntésével elutasította, a végzés indokolását a döntésével megváltoztatta, egyéb rendelkezéseit azonban helybenhagyta. A felperes az eljárás felfüggesztése tárgyában hozott másodfokú határozat ellen bírósági felülvizsgálati iránti kérelmet nyújtott be, amelyre tekintettel az alperes a döntését e körben saját hatáskörben felülvizsgálta, és a döntésével visszavonta, a elsőfokú végzést pedig megsemmisítette.

Az első fokú hatóság a 2012. február 23-án kelt, határozatában a felperes terhére 1.020.000 Ft raktárdíjat állapított meg, amely megfizetésétől eltekintett, mivel erre már 2010. június 10-én sor került. A 2012. május 15. napján kelt határozatában az alperes megsemmisítette a határozatot, és utasította az első fokú hatóságot a megsemmisített határozathoz kapcsolódóan megfizetett összeg visszafizetésére. Az alperes e másodfokú jogerős határozata (3. oldal utolsó előtti bekezdés) az érdemi döntés indokaként kifejezetten utal arra, hogy „a határozattal kiszabott raktárdíjat

végzésében foglaltak szerint korábban már megsemmisítette, tekintettel annak jogszabálysértő voltára".

A 2012. február 23. napján kelt határozatban a hatóság az eljárást a Ket. 31. § (1) bekezdés i) pontja alapján megszüntette és a 4.078.170 Ft vámbiztosítékot felszabadította. A felperes 2012. március 14-én benyújtott kérelmére hozott „2012. március” keltezésű határozatban a hatóság 2012. március 29-i végső határidővel, elrendelte a 4.078.170 Ft visszautalását.

Az alperes a vámbiztosítékként, illetve raktárdíjként 2010. június 10-én befizetett összegeket 2012. március 29-én, illetve 2012. június 26-án utalta vissza a felperesnek.

A felperes 2012. augusztus 13-i beadványában kérte a 4.078.170 Ft (vámbiztosíték) és az 1.020.000 Ft (raktárdíj) összege után kamatok megfizetését 2010.június 11. napjától kezdődően a visszautalások napjáig terjedő időszakra.

Az előzőekben ismertetett tényállásból egyértelműen megállapítható, hogy a raktárdíj fizetési kötelezettséget előíró, továbbá az első fokú határozatok az alperes szerint is jogszabálysértőek voltak, mivel ezeket a döntéseiben maga is emiatt semmisítette meg 2010. november 26-án, majd 2012. május 15-én. Az első fokú bíróság ezért helytállóan állapította meg, hogy mivel a felperesnek jogszabálysértő raktárdíj fizetési kötelezettséget előíró határozatok miatt keletkezett visszafizetési igénye részére a hatóságnak a Vámkódex 236 cikk. (1) bekezdéséhez kapcsolódó Vtv. 59.§ (3) - (4) bekezdése értelmében kamatot kell fizetnie. Az alperesnek ugyanis a raktárdíj visszafizetéséről, jogszabálysértő határozatai miatt már a megsemmisítésükkor - hivatalból - kellett volna intézkednie, és az e tárgyban hozott határozatai jogerőre emelkedésétől számított 30 napon belül vissza kellett volna utalnia az összeget a felperesnek, de nem így járt el. Egy hatóság saját jogszabálysértő mulasztására alapítottan az ügyfél, a felperes jogos igényét nem utasíthatja el. Nem fogadható el továbbá a kérelem elutasítására alapot adó indoknak az sem, hogy a közigazgatási eljárás megszüntetésére nem a Vámkódex, hanem a Ket. alapján került sor. Az eljárás megszüntetéséről szóló végzés ugyanis a raktárdíj tekintetében nem tartalmaz, és nem is tartalmazhat döntést a határozatok miatt.

A vámbiztosíték kapcsán azonban az alperes iratszerűen hivatkozott arra, hogy a jogerős ítéletben megjelölt döntéssel a eljárást felfüggesztő végzés került megsemmisítésre, a vámbiztosíték visszatartását ideiglenes biztosítási intézkedésként elrendelő végzés nem. Ez hatályban volt az alperes által elrendelt új eljárás során és az ezt megszüntető határozatban került felszabadításra. A vámbiztosíték visszautalására tehát nem jogszabálysértő határozat

visszavonása, vagy megsemmisítése miatt került sor, ezért erre a Vtv. 59.§ (4) bekezdése nem alkalmazható. Kamatfizetés tekintetében e körben a Vtv. 59.§ (3) bekezdése az irányadó, és a rendelkezésre álló adatok szerint az első fokú hatóság a vámbiztosítékot a kérelem benyújtásától számított 30 napon belül visszautalta. Utal még a Kúria arra is, hogy a Vhr. 858. cikke értelmében, ha a biztosíték készpénzletét, akkor a vámhatóság nem köteles ez után kamatot fizetni, tehát az alperes keresettel támadott határozata tekintetében jogszabálysértés nem állapítható meg. A felperes érvelésére figyelemmel megjegyzi a Kúria, hogy e perben a bíróságok csak a keresettel támadott határozatok bírósági felülvizsgálatát végezhetik el, tehát nem dönthetnek abban a kérdésben, hogy a megszüntető végzést megelőző eljárás, illetve maga a megszüntető végzés jogszabálysértő-e vagy sem.

A kifejtettekre figyelemmel a Kúria, a Pp. 275. § (3)-(4) bekezdései alapján eljárva, ítéletének rendelkező részében foglaltak szerint határozott.

A perköltségre vonatkozó rendelkezések a Pp. 81.§ (1) bekezdésén és a Pp. 270.§ (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 81.§ (1) bekezdésén, a kereseti és felülvizsgálati eljárási illetékre vonatkozóak pedig a személyes költségmentesség alkalmazásáról szóló 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 14.§-án alapulnak.

Budapest, 2015. március 12.

Dr. Lomnici Zoltán sk. a tanács elnöke, Dr. Kárpáti Magdolna sk. előadó bíró, Dr. Kurucz Krisztina sk.bíró